1. fejezet

Beiratkozás

Tyler kifejezetten jó alvónak tartotta magát, azzal viszont már ő sem tudott mit kezdeni, amikor az ágy hirtelen billegni kezdett a teste alatt. Egy nyögés kíséretében tért magához, miközben a matraca szépen lassan a jobbja felé kezdett lejteni. Abban a kellemetlen állapotban találta magát, amikor az agya már ébredőben volt, a végtagjai pedig mozogtak, viszont még semmit nem értett maga körül. Az álma, mely alig néhány másodperce szakadt félbe, még belezavart a gondolataiba, összefolyt a valósággal.

Az ágy azonban nem volt hajlandó megvárni, amíg Tyler teljesen összeszedte magát, kíméletlenül dőlt tovább, egyre meredekebb és meredekebb lejtővé alakulva. A fiú azt hitte, hogy valami különös rémálom utáni hallucinációba csöppent, viszont épp idejében kapaszkodott meg egyik kezével az ágy fejtámlájának bal oldalában, így nem gurult le a földre. Az viszont nem adta fel: a következő pillanatban az ellenkező irányba kezdett elmozdulni, így először kiegyenesedett, majd lassan tovább dőlt balra. Most azonban nem vált annyira meredekké, mint legutóbb, és jóval hamarabb elkezdett újra vízszintbe ereszkedni.

– Földrengés van? – töprengett Tyler félhangosan, de persze választ nem kapott. Kitől is kaphatott volna? Egyedül volt a szobában. A különös himbálózás szépen, lassan abbamaradt, a fiú pedig végre úgy érezhette, hogy nem valami eszetlen vadló hátán ül, amely igyekszik lerázni, hanem az ágyában fekszik. – Ez nem is az én ágyam – suttogta maga elé, miközben végre elkezdett kitisztulni az elméje. Majdnem fél percbe telt, de végre teljesen magához tért. Az álom végérvényesen

szertefoszlott, és immáron nem maradt kétsége azt illetően, hogy nem a saját szobájában ébredt. Sokkal inkább egy „meglehetősen kényelmes cellában”, ahogy akkor nevezte, amikor először meglátta. Azt persze nem tudta, mennyi is idő telhetett el azóta. A percek, órák, napok ugyanis értelmüket veszítik, ha az ember el van zárva a külvilágtól.

Óvatosan kitapogatta a sötétben az ágya mellett lévő éjjeliszekrényt, majd a kislámpát, és annak kapcsolóját. Ahogy a fény betöltötte a szobát, egy picit hunyorogni kényszerült, viszont hamar hozzászokott. A következő másodpercben egy jókora döccenést érzett, amiről csupán annyi jutott eszébe: megérkeztünk. Ez volt a negyedik hajó, amellyel volt szerencséje utazni az elmúlt… napokban? Valószínűleg. Felült az ágyon, és lerúgta magáról a paplant. Meleg volt, mondhatni hőség. Mielőtt lefeküdt aludni, viszonylag hűvös volt a levegő a konténerben, pedig még a hősugárzót is járatta egy órán át. Északról haladnának az Egyenlítő felé? Vagy délről? Esetleg egyszerűen éjszaka volt, amikor elaludt, és a déli hőségben ébredt?

Érezte, hogy ezek a kellemetlen gondolatok szépen lassan felemésztik. Ennél még egy átlagos börtöncellával is jobban járt volna. Ott legalább van napfény, friss levegő, rendszeres étkezések, egy udvar, ahol lehet edzeni… Nem veszti el az ember az időérzékét, és nem őrül bele az olyan gondolatokba, hogy vajon éppen hol lehet. A börtönök nem mozognak. Persze ennyiben ki is merül az összes előnyük. Ugyanis a konténerben berendezett szoba, ahol Tyler jelenleg élte az életét, legalább biztonságos volt. Sehol nem akadt egy kósza rab, aki meg akarta volna késelni. Egész szépen be is volt rendezve, az ágy meglepően kényelmes fekvőhelynek bizonyult, az étel pedig… A börtönkosztnál jobb volt, ezt Tyler ki merte jelenteni annak ellenére is, hogy sosem fogyasztott olyat valójában.

Kimászott az ágyból, és az egyik méretes szekrényhez sétált. Néhány pillanatig feszülten figyelt, hogy valóban abbamaradt-e a rázkódás, majd kinyitotta az ajtót, és kikapott egy konzervet. Még a legelső alkalommal, amikor a konténert átemelték egyik hajóról a másikra,

elkövette azt a hibát, hogy nyitva hagyta a szekrényajtót. A konténer belsejében kialakított szoba minden egyes bútora gondosan rögzítve volt a falhoz vagy a padlóhoz, így a hullámzás, rázkódás és döccenések közepette sem borultak fel. Az olyan dolgok viszont, amelyeket muszáj elmozdítani – például a számtalan konzerv, amelyekben az étel volt, vagy a vízzel teli palackok –, nem kerülhettek rögzítésre. Ezek egyszerűen valamelyik szekrénybe voltak bezárva. Ha csak a polcon gurultak volna ide-oda, az nem lett volna zavaró, viszont a nyitva hagyott ajtón keresztül minden konzerv kiborult a padlóra. Tylernek órákba telt az összeset visszapakolni, azóta pedig igyekezett odafigyelni, hogy ne kövessen el hasonló hibát.

– Marha! – sóhajtott. Első néhány alkalommal még tudatosan választotta ki a következő étkezés menüjét, aztán úgy döntött, izgalmasabb, ha mindig találomra kap ki egyet. A szobában volt egy étkezőasztal is egy székkel, szóval valóban nem lehetett oka panaszra a berendezést illetően. – Bár lenne egy légkondicionáló is, vagy legalább egy rohadt ventilátor… Mi ez a hőség?

Miközben a konzervnyitóval igyekezett kiszabadítani a marhahúst a konzervdobozból, a veríték végigfolyt az arcán, és ez rettenetesen zavarta. *Valóban megérte ez az egész? Valóban jobb egy külvilágtól teljesen elzárt kis dobozban hánykolódni napokon át, miközben ki tudja, hová tartok, mint börtönbe menni?* Egyetlen apró hiba is elég lett volna, például bedöglik a levegő keringető rendszer, amely az oxigén bepumpálásáért, és a szén-dioxid kiszívásáért felel, és Tyler fél nap alatt megfulladhat. De vajon kibírta volna fél napig egy valódi börtönben?

– Ennek legalább lehet jó vége – biztatta magát, majd ingerülten az asztalra csapott. – A francba! Már magamban beszélek! Teljesen begolyózom ettől a helytől! Mondjuk, nem mintha bárki hallana, szóval nagy bajom nem lehet belőle… Ha legalább lenne valaki, akihez beszélhetek, kevésbé érezném ostobán magam.

Megkísérelte az asztal túlsó végére képzelni valamelyik ismerősét,

hátha az megoldaná a problémát. Először az apjára gondolt, de azonnal el is hessegette. Majd az édesanyját képzelte maga elé, jobban mondva azt a képet, amit otthon a kandallópárkányon tartottak róla. Tyler még túl fiatal volt, amikor elvesztette, valódi emlékei nem igazán lehettek róla. Az a fotó volt minden. Viszont ezt az ötletet is elvetette, valamiért úgy gondolta, az anyja nem szeretné ilyen helyzetben látni. Maradt tehát Steve. Steve…

Meglepően könnyen ment, a nagydarab, vörös hajú fiú azonnal megjelent az asztal túloldalán. Egyik hájas karjával a bútor szélére könyökölt, míg másik kezének mutatóujjával az orrát túrta. Miután végzett, az eredményt unottan elpöckölte a sarok felé, majd Tylerre nézett.

– Kezdesz becsavarodni? – kérdezte, és halványan elmosolyodott.

– Könnyen lehet – felelte Tyler. – Tudod, amikor a tárgyalás előtt az ügyvédem említette ezt a kiutat, valami sokkal… egyszerűbbre gondoltam. Kezdem megbánni az egészet. Talán meg kellett volna próbálni a másik utat. A bíróságot. Az legalább kiszámítható, még ha börtönbe is kerülök…

– Jaj, ne röhögtess már! – horkantott Steve. – Ha leültetnek, neked annyi lett volna. Felnőttként kezeltek volna a bíróságon, és tudod, hogy ez mit jelent! Persze biztos elnézőek lettek volna az esküdtek, és a halálbüntetés lekerül az asztalról, de mit szólsz egy életfogytiglani börtönbüntetéshez? Komolyan azt hiszed, hogy ez rosszabb annál?

– Nem, nyilván nem.

– Tudod, sok minden történhet veled itt. Megsülsz ebben a melegben, vagy holnap megfagysz, ha az Antarktisz egyik kikötőjében állunk meg. De kit akarok becsapni? Talán megfulladsz, vagy itt felejtenek, és elfogy a kajád, a vized… Vagy már előtte teljesen elveszíted az ép eszedet. Mondok én valamit! Ezek mindegyike százszor jobb, mint a börtön. Nekem elhiheted, mindkettőt próbáltam: a börtönt és a halált is.

– Ez tény. De most a képzeletem szüleménye vagy, szóval pontosan azt mondod, amiről én meg akarom győzni magam.

– Ne fárassz a hülyeségeiddel! – mordult fel Steve. – Választhattam a börtön és a halál között, és a halált választottam. Te választhattál a börtön és valami olyan között, amibe nem halsz bele garantáltan. A helyedben ugyanezt tettem volna, és nem azért mondom ezt, mert ezt akarod hallani. Hanem mert tudod, hogy ezt mondanám.

– Még azt sem róhatom fel neked így, hogy belekevertél. A francba, ez így teljesen értelmetlen! Tudom, hogy puszta kitaláció vagy.

Steve illúziója hamar szertefoszlott, Tyler pedig úgy döntött, inkább csendben eszi meg a reggeli maradékát. Vagy ez már inkább vacsora? Nem sok mindennel el tudta foglalni magát a konténer belsejében, így a nap nagy részét alvással töltötte. Általában három lépést ismételgetett: alvás, evés, olvasás. Az olvasás elálmosította, és kezdődött az egész elölről. Ezúttal viszont úgy érezte, egy lépést ki fog hagyni a végtelen körforgásból. Az üres konzervdobozt a méretes ládába dobta, amely szemetesként funkcionált, és visszadőlt az ágyra.

Eleinte azt találta kellemetlennek, hogy nincs lehetősége a szemét kidobálására a konténerből. Persze ez csupán addig volt a legnagyobb problémája, amíg rá nem jött arra, milyen megoldások állnak rendelkezésére a vizelet és a salakanyag kérdéseit illetően. A börtönben legalább van rendes vécé, még akkor is, ha az funkcionál mosdókagylóként is. Nem kellene az üres palackokba vizelnie. Szerencsére az alvással teli napok és az idegen környezet hatására az emésztési folyamatai lelassultak, így a külön végtermék számára előkészített tárolók közül még egyet sem kellett igénybe vennie.

Ha legalább egy órája lett volna, amiről pontosan megtudhatja, mióta utazott ebben a méretes bádogbörtönben… Sajnos a beszállás előtt át kellett haladnia valamilyen különleges mágneses kapun, ami minden elektronikus eszközt garantáltan használhatatlanná tett. Egyfajta biztonsági intézkedés lehetett, nehogy maradjon nála bármi, ami alapján valaki képes lehet lenyomozni. Egy átlagos karóra valószínűleg túlélte volna a folyamatot, Tyler okosórája viszont az áthaladás után nem maradt több egy csuklóra erősíthető fekete képernyőnél.

– Mindegy, most már nem lehet vissza sok.

Tyler sóhaja ásításba csapott át, és alig néhány percen belül már ismét aludt.

Lehetetlen volt megállapítani, mennyi idő telt el, amióta ingerülten lerúgta magáról a takaróját, viszont egy dolgot illetően nem maradt kétsége: arra ébredt, hogy fázik. Az állandó hőmérsékletváltozás kezdett az idegeire menni. Bekapcsolta a hősugárzót, magára húzta a takarót, és elkezdte mérlegelni egy újabb konzervétkezés lehetőségét. Nem tudta eldönteni, hogy valóban éhes, vagy csupán az agya hiányolja az ébredés utáni ételt, hiszen már úgy hozzászokott a háromlépcsős rutinhoz.

A következő másodpercben azonban valami olyasmi történt, ami miatt a fiú egy pillanatra azt hitte, végérvényesen megőrült. Zajokat hallott a konténer nyitható oldala felől. Mintha valaki elfordította volna a vasrudakat a túloldalon. A szíve mélyén biztos volt benne, hogy idővel elkezd majd ilyen dolgokat hallucinálni, azt viszont aligha gondolta volna, hogy már az első alkalommal is ennyire valóságos tévképzetei lesznek. Túl valóságosak…

Kiugrott az ágyból, és a szoba túlsó falához sietett, amely még néhány másodpercnyi nyikorgás után újra elkezdett mozogni. Tyler szinte már el is felejtette, hogy ez végül is egy konténer, amelynek az egyik fele nyitható. A fal lassan elkezdett kifelé fordulni, és ez által a fiút megcsaphatta a friss, óceáni levegő. Hirtelen úgy érezte, mintha évek óta nem szívhatta volna tele a tüdejét rendesen. Vett néhány nagy levegőt, és arra gondolt, bárcsak egy kis napfény is érthetné a bőrét ezzel párhuzamosan. Sajnos ez lehetetlennek bizonyult: odakint éjszaka volt.

– Hé! – hallatszott egy mély, rekedt hang, majd az ajtó mögül előbukkant egy őszülő hajú férfi. Ráncai arról árulkodtak, hogy inkább a hatvan, semmint az ötven felé közelíthetett. – Ne bámészkodj annyit! Kapd fel a táskádat, és gyere!

– Megérkeztünk? – kérdezte Tyler lelkesen. Visszasietett az ágy-

hoz, és kihúzott alóla egy fekete utazótáskát. – Mikor fogunk kikötni?

– Úgy másfél órán belül – vonta meg a vállát az öreg. – Te viszont megérkeztél!

– Ezt hogy érti? – kérdezte Tyler zavartan, miközben a vállára kapta a táskája szíját.

– Úgy, hogy most jössz, és beleülsz egy csónakba. Én pedig leeresztelek a vízre.

– Az óceán közepén? – bámult rá a fiú hitetlenkedve.

– Azért messze van ez a közepétől. De lényegében igen.

– És aztán mi lesz velem? – Tyler egyre inkább úgy érezte, hogy rossz döntést hozott. Eddig az egész akció kifejezetten jól szervezettnek tűnt. A konténer, a berendezés, a mágneses kapu, hogy ne követhessék… Azt azonban nem fogja hagyni, hogy kitegyék az óceán közepén éjszaka.

– Honnan tudjam? – vonta meg a vállát az öreg. – Nekem csak az a feladatom, hogy kirakjalak itt, nem kérdezősködtem. Na, gyere!

– Megőrült? – csattant fel Tyler.

– Tőlem maradhatsz is, de a következő országnak, ahol ki fogok kötni, van kiadatási egyezménye Amerikával. Ha maradsz, akkor mész a dutyiba. Rád bízom, de ha jönni akarsz, akkor most gyere! Már fellőttem az első jelzőfényt.

– Milyen jelzőfényt? – kérdezte a fiú, beszélgetőtársa azonban nem válaszolt, egyszerűen intett neki, hogy hagyja el a konténert, mert visszazárja az ajtót. Akármennyire ijesztően hangzott is ez az alternatíva, Tyler egy perccel sem akart többet a bádogcellában tölteni, ezért inkább engedelmeskedett. Az öreg ezután átkísérte a fedélzeten, egészen a hajó korlátjáig, ahol az egyik mentőcsónak már leeresztésre készen függött.

– Na, befelé – noszogatta, majd biztatásként hozzátette: – Szerinted vállalná bárki ezt a sok hercehurcát azért, hogy az óceánba fulladj? Szerintem biztos megy majd érted valaki, hogy aztán kivégezhessenek vagy megehessenek, vagy ilyenek.

– Ez… kedves – mondta Tyler, miközben ügyetlenül bemászott a csónakba. – Máris jobban érzem magam.

– Na, ugye! Figyelj, mert fontos lesz, amit most mutatok – motyogta az öreg, miközben átadott neki egy jelzőpisztolyt – Tudod, hogy működik? Miután leeresztettelek, számolj ezerig, majd pedig lődd fel az égbe. Valaki már biztos elindult érted, mert én már fellőttem egyet. De a második is kell, hogy megtaláljanak. Még egy apróság: az egyik csiga picit akad, szóval, ha leeresztés közben kiborulnál, vagy ilyenek, akkor csak várd meg, amíg leér a csónak is, és mássz vissza bele!

– Észben tartom – jegyezte meg Tyler, miközben azon tűnődött, vajon a jelzőpisztollyal fejbe tudná-e lőni magát úgy, hogy belehaljon. Az öreg mást már valóban nem mondott, egyszerűen elkezdte leereszteni a csónakot, ami alig egy percen belül el is érte a víz felszínét. Arról mondjuk nem esett szó, hogy ilyenkor mi a teendő, Tyler viszont úgy döntött, eloldja a köteleket, amik a csónakot a hajóhoz rögzítették, különben hiába eresztették volna le, ugyanúgy a kikötőben kötött volna ki másfél óra múlva.

Szinte gépiesen csinálta a műveletet, egészen addig nem is igazán gondolkodott, amíg az utolsó kötelet is eloldotta, a teherhajó pedig szépen lassan távolodni kezdett tőle. A hullámok, amiket keltett, kis híján ki is borították a csónakból, neki azonban sikerült úgy helyezkedni, hogy ezt megakadályozza. Még saját magát is meglepte, menynyire hirtelen és milyen hatékonyan tudott reagálni egy olyan helyzetben, amihez hasonlóba még sosem keveredett.

Amikor viszont a hullámok csillapodtak, és már nem kellett arra ügyelnie, hogy ki ne boruljon, hirtelen tudatosult benne, hogy az óceán közepén hánykolódik, az egyetlen hajó, amit látott, pedig már túl távol volt ahhoz, hogy utolérhesse. Másfél órára a legközelebbi kikötőtől… Vajon képes lenne elevezni addig?

Ekkor bevillant az agyába, hogy nem ér rá ilyeneken gondolkodni, sokkal fontosabb feladata van. Egy olyan feladat, amit ha sikeresen végrehajt, talán nem kell azon gondolkodnia, el tud-e evezni egy

kikötőig, ahol azonnal letartóztatnák. Ezerig számolni már túlzás lett volna, tekintve, hogy mennyi időt vesztegetett el. Úgy döntött, kilencszázötvennél el fogja sütni a jelzőpisztolyt.

– Nyolcszázhetvennyolc, nyolcszázhetvenkilenc, nyolcszázkilencven… Nem, nyolcszáz… az előző biztosan nem nyolcszáznyolcvankilenc volt, a fene essen az egészbe! – Tyler szépen lassan felismerte a tényt, hogy pontosan, hibátlanul elszámolni ezerig nem is annyira egyszerű. Az agya ugyanis időről időre ki akart kapcsolni a monoton feladat hatására, így viszont a tízes váltások itt-ott nem voltak egészen a helyükön. Viszont azzal sem tudott mit kezdeni, hogy idővel elbambult a számolás közben: az egész olyan volt, mint egy lehetetlen küldetés. Úgy döntött, elszámol még nullától ötvenig, aztán kilövi a fényt.

– Egy, kettő, három…

Arra már az első számolás elején rájött, hogyha nem mondja hangosan a számokat, még sokkal hamarabb elveszíti a fonalat. Elég, ha elkalandoznak a gondolatai. Ha ki is mondja a számokat, akkor mégis több esélye van arra, hogy elakadásnál vissza tudja idézni a legutóbb kimondott számot hangzás alapján.

– Negyvennyolc, negyvenkilenc, hadd szóljon!

Igyekezett függőlegesen felfelé tartani a pisztolyt, majd meghúzta a ravaszt. A szemét azonnal be kellett hunynia a hirtelen fényesség hatására. Mire újra ki tudta nyitni, már csupán az ég feketéségében elhaló fénycsóva utolsó szikráit láthatta. Aztán pedig semmit. Körbenézett, és minden irányból ugyanaz határolta: végtelen sötétség. Úgy érezte, mintha ez a hatalmas ürességszépen lassan megfojtaná. Ez a jelzőfény volt az utolsó dolog, amivel segítséget kérhetett. Ha az illető, akinek érte kell jönni, esetleg épp nem figyelt, akkor Tyler élete végéig az óceánon fog hánykolódni.

Igyekezett nem pánikba esni. Az ösztöne azt súgta, kezdjen el üvölteni. Kiabáljon segítségért. Nem is baj, ha nem az hallja meg, akinek érte kell jönni. Bárki figyel éppen, legalább megmenekül. Viszont lenne annak valóban értelme? Ha a jelzőfényt nem látta senki, vajon a

kiabálását meghallanák? Pláne az éjszaka közepén. Ha valóban nem jön érte senki, akkor a legjobb esélye az lehet, ha megvárja a napfelkeltét, és reménykedik, hogy egy másik hajóról kiszúrják. Elvégre, ha másfél órára van egy kikötő, akkor bizonyára van forgalom a vizeken.

Miközben próbált minél hosszabb, elnyújtottabb módon levegőt venni, hogy picit megnyugtassa magát, feltűnt neki valami a távolban. Alig fél órán belül már másodszor hitte azt, hogy hallucinál, viszont mivel legutóbb valóban kinyitották a konténer ajtaját, úgy ítélte meg, talán ezúttal is jól látta a távolban az apró fénypöttyöt. Ahogy folyamatosan nézte, megesküdött volna rá, hogy közeledik. És valóban: idővel már az alakja is kivehető volt, a hangjáról nem is beszélve.

Egy motorcsónak közelített felé, ebben szinte biztos volt. Amikor már elég közelinek tűnt, Tyler megkísérelt felállni a csónakban és integetni, ám súlypontjának emelkedése megbillentette a csónakot. Kis híján sikerült a vízbe borítania magát, ezért úgy döntött, inkább visszaül, és reménykedik, hogy valamilyen csoda folytán meg fogják látni. Ő úgy képzelte, hogy a másik csónak hiába volt kivilágítva, a legénysége nem láthatott mást a feketeségen kívül. Talán akkor sem vennék észre Tylert, ha közvetlenül mellette húznának el.

Elképzelése azonban helytelennek bizonyult, mivel nem egyszerű motorcsónakról volt szó, hanem egy kisebb halászhajóról, amire körben reflektorok voltak felszerelve, hogy megvilágítsák a vizet. Tyler nem volt benne biztos, hogy a halászat szempontjából valóban előnyösek-e lehettek a fények, vagy inkább csak elriasztották a halakat, viszont a maga részéről rendkívül boldog volt, amikor az egyik reflektor végre egyenesen rávetült.

– Megmenekültem – mondta olyan hangon, mintha még ő maga sem hitte volna el. Már csupán egyetlen kérdése maradt: hogy fog feljutni a hajóra? Persze ennek kiderítésére sem kellett sokáig várnia. Egy méretes hálót hajítottak ki ugyanis felé, amely egyenesen a csónakon landolt. Tyler azonnal megértette, mi a feladata, és ügyetlenül kimászott a háló alól, majd begyűrte maga alá, hogy aztán felhúzhassák

benne. Néhányszor meg is rántotta, hogy jelezzen, és hamarosan valóban érezte, hogy a csónak egyre közeledett a hajó oldalához. Amikor pedig már majdnem összeért a kettő, a háló függőlegesen kezdett emelkedni, végül pedig felhúzta magával Tylert is.

Amint elérte a jármű peremét, áthajította a táskáját, majd saját magát is átküzdötte a korláton. A manőver nem sikerült annyira szépen, mint remélte, sőt, elég esetlenül ment, így az oldalán ért földet a lábai helyett.

– Hála az égnek – nyögte, miközben elkezdte összekaparni magát a fedélzet padlójáról. Amikor aztán felpillantott, egy talpig feketébe öltözött férfivel nézett farkasszemet. Az illető arcát hegek tarkították, nyaka jobb oldalán mintha egy rég begyógyult égési seb vége lógott volna ki a fekete garbó takarásából. Egyik szemét fekete szemtapasz takarta, ezért Tyler első gondolata az volt, hogy akár kalózkapitány is lehetne, ez azonban több ponton nem állt meg. Nem volt sem kampókeze, sem falába, szakálla pedig még annál is kevesebb.

Ahhoz viszont nem fért kétség, hogy a férfi olyan fenyegetően nézett rá az ép szemével, mintha legalábbis ott helyben akarta volna megölni. Tyler éppen azt kezdte fontolgatni, hogyha az illető rátámadna, vajon megérné-e a vízbe vetnie magát, amikor elhangzott egy kérdés, ami mélységesen megnyugtatta.

– Te vagy az új tanuló?

– Én – bólintott Tyler gyorsan. – Én vagyok.

– Remek. Add a kötelet!

– A… kötelet?

– Igen, a kötelet – ismételte a félszemű férfi, és ha ez lehetséges, még ingerültebbnek hangzott, mint elsőre. Amikor pedig rájött, hogy semmiféle kötél nem volt Tylernél, ép szeme majdhogynem szikrákat kezdett szórni. – Te teljesen hülye vagy? Szerinted hogy fogjuk elvontatni a csónakot, ha lent hagytad a kötelet?

Egy kézzel felrántotta Tylert a földről. Viszonylag vékony férfi volt, ezért Tyler nem nézte volna ki belőle, hogy ennyire izmos.

Ugyanazzal a lendülettel megkísérelte áthajítani a fiút a korláton, vissza a hálóba, ő azonban belekapaszkodott a kézbe, ami ruháját markolta, és úgy ismételgette:

– Nincs kötél a csónakban, nincs kötél a csónakban…

– Hogy mi? – mordult fel a férfi, és lepillantott, hogy a saját szemével győződjön meg róla. – És miért nincs?

– Nem tudom, nem kaptam – dadogta Tyler, mire a férfi visszahúzta, és egyszerűen ledobta a padlóra.

– Nevetséges – morogta, majd az oldalához nyúlt, és előrántott egy méretes pisztolyt. Tyler nem volt benne biztos, hogy valóban pisztoly volt-e vagy inkább revolver, de abban a pillanatban nem is ez foglalkoztatta igazán. Már eddig is éppen elég ijesztőnek tűnt a férfi, de most még kiderült, hogy fegyvere is van? – Márpedig én nem hagyom itt a csónakot lebegni a vízen!

A következő pillanatban kihajolt a korláton, és elsütötte a fegyvert. Majd újra, és még egyszer. Három lövést adott le, Tyler pedig teljes testében beleremegett mindháromba. Ezután óvatosan belekapaszkodott a korlátba, felhúzta magát a földről, és ő is lenézett a csónakra, amelybe addigra már egy tenyérnyi méretű lyukon keresztül ömlött bele a víz. A fiú nem tudta eldönteni, hogy a fegyver töltényei alapból tudtak ekkora lyukat ütni, vagy a férfi célzott olyan pontosan, hogy mindhárom golyó nagyjából ugyanoda ment, míg a harmadik végül ki is szakított egy nagyobb darabot a csónakból.

– Mit bámészkodsz? – kérdezte a félszemű, mire Tyler ösztönösen visszarántotta a fejét a korláton belülre. – Azonnal indulunk!

A fiú ekkor értette meg, miért keltett benne ilyen kellemetlen érzést a férfi az első perctől kezdve. A hangja rideg volt, távolságtartó, a szeme pedig egy gyilkosé. Eddig még nem igazán látott hasonlót sem, szóval csupán a megérzéseire hagyatkozhatott, viszont ez az ember abszolút olyannak tűnt, mint aki nem értékeli az emberi életet. Tylernek az volt az érzése, hogy amikor ránézett a férfi, mintha nem is egy másik embert látott volna, hanem sokkal inkább pusztán egy csoma-

got, amit el kellett szállítani. Ráadásul a kiejtése is furcsa volt, mintha lett volna egy nagyon csekély orosz akcentusa. A fiú ebből következően volt orosz katonának tippelte. Az megmagyarázta volna a fegyvert is.

– Esetleg megkérdezhetem a nevét? – kérdezte óvatosan.

– Alexey – felelte a férfi, és elrakta a fegyverét.

– Örvendek, az én nevem…

– Nem érdekel – vágott közbe Alexey, majd pedig sarkon fordult, és besétált a fülkébe, ahonnan irányítani lehetett a hajót. A következő pillanatban a reflektorok kialudtak, a motor berregni kezdett, és hamarosan már szántották is a vizet az iskola felé, ahová Tyler nemrégiben felvételt nyert.

Az út többnyire csendben telt, Tyler egyetlen beszélgetőtársa a motor zúgása lehetett volna. Picit haragudott magára, amiért nem hozott legalább egy pokrócot a konténerből, ugyanis a levegő továbbra is elég hűvös volt.

Nagyjából fél óra múltán kirajzolódtak előtte egy sziget körvonalai, viszont a fiú nem örült ennek annyira, mint korábban gondolta volna. Amióta találkozott az orosz katonával, nem tudott elvonatkoztatni a gondolattól, hogy azon bizonyára valamilyen katonai erődítmény lehetett. Iskolának hívták, pedig valójában valami második világháborúból fennmaradt börtönszigetnek vagy katonai kiképzőközpontnak tűnt. Talán pont olyan katonának képezik majd ki, akit be lehet vetni a frontvonalon ágyútöltelékként. Az egyetlen reménysugara a szervezésbe fektetett idő és energia volt: ha valamilyen különös, öngyilkos alakulatot képeznének itt, ahhoz sok ember kéne, mindegyiküket pedig lehetetlen lett volna ennyire körülményesen ideszállítani. Vagy mégsem?

A gondolatmenete megszakadt, mikor a hajó lassulni kezdett, majd megállt egy kikötőszerű helyen. Kétség sem fért hozzá, hogy funkcióját tekintve tényleg ez volt a sziget kikötője, azonban kinézetre sokkal

inkább egy vékony stég és egy méretes szikla közötti résről volt csupán szó, ahová alig fért be még ez a kisebb halászhajó is. Amint elhallgatott a motor, Alexey is megjelent a fedélzeten. Tyler gyorsan felkapta a táskáját, mert nem szerette volna, hogy úgy hajítsák ki a hajóból.

A férfi egyszerűen átlendült a korlát felett, és a stégen ért földet, Tyler viszont a maga részéről inkább óvatosan kimászott. Miután Alexey végzett a hajó kikötésével, intett a fiúnak, hogy kövesse, és a keskeny stég végén elhelyezkedő kőből kivájt lépcső felé vette az irányt. Addig a pontig minden rettentően szűkösnek tűnt Tyler számára, a kikötő, a stég, a lépcső, amin egyszerre legfeljebb egy ember fért el… Amikor viszont felértek, és megpillantotta a sziget felszínét, a látvány megbabonázta.

Biztosra vette, hogy még a felét sem látja jól a helynek, hiszen elég sötét éjszaka volt, viszont egy dolog nem kerülhette el a figyelmét: egy hatalmas, kastélyszerű építmény terpeszkedett a szárazföld közepén, amely olyan benyomást keltett a csúcsos tornyaival, mintha valami különös, középkori világba csöppent volna a szemlélője.

– Tetszik? – kérdezte Alexey, Tyler pedig majdnem válaszolt, hogy „igen”, amikor rájött, hogy a férfi nem kíváncsi a válaszára. A kérdés egyfajta gunyoros felszólítás volt arra, hogy ne bámészkodjon, hanem kövesse. – Nem tudom, mennyire szokta már meg a szemed a sötétséget, de ha nem vagy teljesen vak, láthatod a kastély balján a tőlünk távolabbi tornyot. Ott a célunk.

Tyler már-már meglepődött, hogy Alexey ilyen kedvesen elmagyarázta ezt neki, megköszönni viszont már nem volt ideje, mivel a férfi az instrukciók kiadása után azonnal elindult. Közelebb érve a fiúnak feltűnt, hogy a kastélyt ráadásul egy 3-4 méter magas fal is körülvette. Nem valódi várfal várárokkal és krokodilokkal, viszont egyértelműen megnehezítette volna azok dolgát, akik nem a kapun keresztül akartak bemenni.

A méretes vaskapu bal oldalán egy őrbódé volt, viszont nem

tartózkodott benne senki. Az őr néhány méterrel arrébb ácsorgott, és valószínűleg éppen egy cigarettát szívott el a hátát a falnak támasztva. Tyler csupán a körvonalait látta, és egy vöröses fénypöttyöt, így biztos nem lehetett benne.

– Kaput kinyitni! – mordult fel Alexey, amikor nem tudott továbbhaladni a vasrácstól. – Megint bagózol?

– Nyitom! – kiáltotta riadtan a másik férfi, és gyakorlatilag elrugaszkodott a faltól, hogy minél hamarabb a bódéhoz érjen. Behajolt az őrhely ablakán, és néhány másodperc múlva a kapu ki is tárult annyira, hogy egy ember beférjen rajta. Először Alexey lépett be, majd intett Tylernek is, hogy kövesse. Ép szemét ezalatt egy pillanatra sem vette le az őrről.

– Ha még egyszer meglátom, hogy ezt a bűzrudat szívod, te is beülsz a függők gyűlésére, világos? – kérdezte végül olyan megvetéssel a hangjában, amilyet Tyler még nem hallott tőle. Folyamatosan gúnyos megjegyzéseket tett ugyan rá is, és eléggé ingerültnek tűnt, amikor kiderült, hogy kötél hiányában meg kell válniuk a csónaktól, viszont az semmi nem volt ahhoz képest, ahogy az őrre mordult.

– Igenis, uram! – húzta ki magát az ismeretlen férfi. – Kérem, ne haragudjon! Többet nem fordul elő!

Alexey erre már nem válaszolt, egyszerűen elindult a kastély bejárata felé, ami egy hatalmas, díszes kapu volt. Tyler picit hiányolta a vízköpőket vagy egyéb szobrokat a kapu két oldaláról, az aranyozott díszítés viszont kárpótolta. A következő pillanatban pedig feltárult előtte az épület belseje, aminek hatására egészen biztos lett azt illetően, hogy valami különös, idegen világba csöppent.

A berendezés minden egyes darabja olyan volt, mintha egy valódi nemesi család birtokolta volna. A bútorok láthatóan mind kézzel voltak faragva, az asztalokon lévő dísztárgyak, vázák, gyertyatartók pedig olyan benyomást keltettek, mintha néhány száz évet visszautaztak volna az időben. Persze akadtak egyéb dolgok is, amelyek ellentmondtak ennek: az egyik szekrényre például némi cukorka volt kirakva egy

üvegtálban. Egyértelműen huszonegyedik századi pillanatkép.

A vörös szőnyeg, ami a bejáratnál kezdődött, keresztben szelte át a hatalmas előszobát, és egyenesen egy lépcsőig vezetett, amely néhány tucat lépcsőfok után kétfelé ágazott. Tylernek egyértelműen azok a báltermek jutottak eszébe, ahol az este felénél megjelenik a ház ura vagy úrnője, majd jelentőségteljesen lesétál a hosszú lépcsőn, miközben mindenki őt csodálja. Legutoljára pedig a csillárokat fedezte fel, amelyek fénye betöltötte az egész épületet. Nem sokat látott belőlük a fénytől, amit árasztottak, abban viszont bizonyos volt, hogy gyönyörű darabok.

– Így sokáig fog ám tartani! – riasztotta fel a bámészkodásból Alexey hangja. Tyler ekkor vette észre, hogy a férfi már a lépcső közepén járt, és egyáltalán nem úgy tűnt, mintha meg akarna állni, és megvárni a fiút. – Azt viszont garantálom, hogyha lemaradsz, sosem fogsz itt egyedül eligazodni.

Ezt nem kellett túlzottan bizonygatni, hisz Tyler abban sem volt biztos, hogy nem tévedne-e el egymagában már most is, ebben az óriási előszobában, szóval sietős léptekkel indult idegenvezetője után. A lépcső tetejét elérve egy végeláthatatlan folyosó következett, ahol a fiú egyedül azt sajnálta, hogy ott szintén lámpák voltak fáklyák helyett. Persze úgy nyilván jóval nehezebb lett volna megoldani a világítást, de valahogy mintha az egész kastély könyörgött volna érte, hogy tüntessék el belőle a modernkori dolgokat, az elektromosságot, és minden ilyen illúzióromboló kelléket.

A folyosó egyik ajtaja mögött ismét lépcső várta őket, amelyből egy újabb folyosóra jutottak, onnan pedig megint egy lépcső vezetett tovább… Alexey nem tréfált. Ha itt valakit magára hagynak, a kijáratot talán megtalálhatja, de hogy például a kintről mutatott toronyba eljusson, az órákba, talán napokba telt volna. A folyosók mind ugyanolyannak tűntek, az ajtók úgyszintén, és ki tudja, mi rejtőzött azok mögött, ahol épp nem a következő szintre vezető lépcső búj meg.

– Nem szívesen lennék itt besurranó tolvaj – mondta Tyler, és szinte fel sem tűnt neki, hogy hangosan gondolkodik.